

Forslag til forespørgselsdebat om, hvordan vi gennem en styrket og helhedsorienteret indsats for familier kan nedbringe antallet af anbringelser af børn udenfor hjemmet.
(Medlem af Inatsisartut, Bo Martinsen, Demokraatit)

Svarnotat

(Naalakkersuisoq for Børn, Unge og Familier)

1. behandling

Tak til medlem af Inatsisartut, Bo Martinsen, Demokraatit, for at have taget initiativ til en debat om dette vigtige emne.

Jeg vil starte ud med at fremhæve, at jeg planlægger at afholde workshop med forældre af børn anbragt uden for hjemmet for at finde løsninger. Antallet af anbringelser er fortsat højt trods mange indsatser, og med projektet ønsker Naalakkersuisut at inddrage forældrenes perspektiver med henblik på at få ny viden og nytænke indsatsen.

Ved at inddrage forældrene aktivt, kan vi skabe bedre grundlag for politiske beslutninger og gøre vores indsatser mere målrettede. Med forældreinddragelse kan vi styrke forståelsen for de forhold, der fører til anbringelser, og samtidig få indsigt i forældrenes oplevelser af de udfordringer, de står med. Projektet vil ikke kun styrke forældrenes handlekraft, men også gavne børnenes trivsel og øge mulighederne for hjemgivelse. Derudover har vi mange igangværende strategier og handleplaner på området. Men dem vil jeg ikke bruge tiden på at gennemgå i dag. Forslagstilleren giver mig anledningen til at spørge, om de indsatser, vi gennem årene har sat i gang, faktisk har gjort den forskel, vi håbede på. Eller om vi skal tænke nyt.

Ombudsmanden har været ude og italesat ønsket om et større fokus på socialområdet. Børnetsalsmanden har råbt det højt, forskerne har dokumenteret det på sort og hvidt, og borgerne lever det på egen krop. Hvor mange skal der egentlig til? Har vi ikke nået vores smertegrænse?

Det giver mig lyst til at stille jer et spørgsmål:

Er det på tide, at vi kigger på organiseringen af socialområdet på tværs af kommunerne?

Som I ved, har jeg siden min udpegning som Naalakkersuisoq rejst rundt i kommunerne og snakket med borgere og fagpersoner for at få en føling af området. En tilbagevendende udfordring, der bliver italesat, er afstanden mellem de politiske visioner og borgeren. Vi ved også, at borgernes retssikkerhed er truet grundet de lange sagsbehandlingstider. Det er nu, at vi skal stille spørgsmålet: Hvordan løfter vi området, ikke set fra systemets stol, men fra borgerens virkelighed? Er det ikke på tide, at vi gør noget anderledes? Er det ikke på tide, at vi handler?

Naalakkersuisut arbejder for at styrke familier, ikke bryde dem. Men faktum er, at der fortsat anbringes alt for mange børn, hvor familierne ødelægges: Hvordan hjælper vi familien til at kunne blive den trygge base, deres barn kan vende hjem til? Er det ikke på tide, at vi investerer i mennesker?

Med disse bemærkninger ser Naalakkersuisut frem til en god debat om dette vigtige emne.